

Днесъ, въ кафенето, първи пътъ му хрумнѣ жестоката мисль да погуби неприятеля си чрѣзъ едно прѣдательство. А той имаше данни и срѣдства за него. Малкитѣ интрижки и клевети, които сѣяше за него, не помагашъ; напротивъ, Огняновъ ги разбиваше побѣдоносно и растѣше още въ очитѣ на свѣта. Въ това го убѣди особенно застъпничеството на публиката при прѣдставлението на Геновева. Да бѣше Михалаки Алафрангата, той би извършилъ прѣдательството съ спокойна съвѣсть, че прави добро нѣщо. Но Кириакъ, при всичката покваренность на душата си, чувствуваше още гнусотата на това дѣло, но нѣмаше сила да се въздържи отъ него. Бѣената жажда за отмъщение го горѣше. Той рѣши да го извърши, безъ да излазя на явѣ.

— Да, тоя вагабонтинъ не го викатъ Огняновъ, нито е отъ Лозенъ-Градъ, първо; второ, той е билъ гонениятъ въ Петканчовата улица, а не други, и бунтовнитѣ книжа сж биле негови... Докторъ Соколовъ наистина е билъ оня часъ у ханжмката... Хаджи Ровоама има право... Менѣ ми загатнѣ такова нѣщо и нашъ Филю — пандуринтъ... Тя е спотаила и книжката... Какъ? не знаѣ. Трете... но третето подиръ малко ще го узнаемъ... И то е най-страшното — то ще го прати не вече на Диабекиръ, а на вжжето... Азъ ще го съсиѣж тоя нехранимайко!

Той отиваше къмъ калугерския метохъ, дѣто бѣше назначилъ срѣща съ Мердевенджиева.

— Ти си права била, госпожо, каза той на Хаджи Ровоама, като влѣзнѣ при неж.

— Господъ да те благослови, Кириакъ, а азъ пъкъ до сега мислѣхъ, че кривновамъ малко, каза тя шеговито, но разбра добрѣ за какво бѣше думата. Какво те гонитя пѣхтишъ, като духало?

— Карахъ се одѣвѣ съ Огнянова...

— Тоя проклети синъ е завъртълѣ умѣтъ на нашата навѣйничава Рада... кипнѣ калугерицата; дава ѣ нѣкакви бунтовнишки пѣсни да научи... Та каква е тая краста?